

dette ikke, vil de for så vidt være uden nogen tilknytning til folketingspartierne.

Fra en enkelt side rejstes under forslagenes første behandling den tanke, at repræsentanter, der ikke tillige var medlemmer af folketinget, måske kunne få taleret i dette. Dette vil dog næppe være stemmende med grundloven. Af grl. § 40, hvorefter ministrene i embeds medfør har adgang til at møde i og deltage i forhandlingen i folketinget – dog uden stemmeret, medmindre de tillige er medlemmer af folketinget – må modsætningsvis kunne sluttes, at ud over disse ikke andre end de valgte folketingsmedlemmer har en almindelig adgang til at tage ordet og stemme i tinget.

Medens der således ikke kan være tale om at give Europaparlamentarikere, der ikke tillige er folketingsmedlemmer, adgang til selve tinget, kunne det måske tænkes at give dem adgang til at deltage – uden stemmeret – i møder i markedsudvalget og måske i samtlige folketingsudvalg. Fra en enkelt side har følgende ændringsforslag til folketingets forretningsordens § 7, stk. 1, nr. 15, om markedsudvalget været foreslået:

»Møde- og taleret i markedsudvalget har Europaparlamentsmedlemmer valgt i Danmark og Grønland, uanset om de tillige er folketingsmedlemmer eller ej.«

Et *flertal* i udvalget (udvalget med undtagelse af fremskridtspartiets medlemmer) må imidlertid fraråde indsættelse af sådanne regler i forretningsordenen, idet disse ville betyde, at de pågældende af folketinget nedsatte udvalg ikke ville have ret til at holde møde uden indbydelse af ikke-folketingsmedlemmer. Det naturlige vil være, at udvalgene selv indbyder Europaparlamentarikere til møde, når det i det enkelte tilfælde eller måske mere generelt skønnes rimeligt. Spørgsmålet om ministrenes deltagelse i sådanne møder bør også indgå i overvejelserne. Selv ministrene har jo ikke adgang til udvalgenes møder uden efter indbydelse. Også Europaparlamentarikerne eller ministrene vil tænkes at kunne tage initiativ til aftaler om fællesmøder med folketingsudvalgene, hvis de skønner sådanne ønskelige.

Udvalgsflertallet mener altså ikke, at Europaparlamentarikeres kontakt med folketinget og dets udvalg bør formaliseres ved bestemmelser i forretningsordenen, men at den

bør udvikle sig i praksis på grundlag af beslutninger i de respektive folketingsudvalg.

Med hensyn til lokalefaciliteter, bistand f. eks. fra bureau, sekretariat eller bibliotek, som Europaparlamentarikere, der ikke er indvalgt i folketinget, måtte ønske under ophold og eventuelle møder her i landet, kan der næppe siges noget på forhånd.

Et *mindretal inden for flertallet* (Danmarks kommunistiske partis medlem af udvalget) ønsker ikke den nævnte kontakt udbygget og mener ikke, at Europaparlamentarikere bør deltage i møder i folketingsudvalg

Et *mindretal* (fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) står fortsat bag det af partiet for lang tid siden stillede forslag om, at § 7, stk. 1, nr. 15, ændres som anført (jfr. ændringsforslag nr. 17). Mindretallet bemærker, at der i hvert tilfælde ingen grundlovsmæssige betænkeligheder er forbundet med at give Europaparlamentsmedlemmer møde- og taleret i markedsudvalget. Det vil givetvis være værdifuldt for markedsudvalgets beslutningsproces, om Europaparlamentsmedlemmerne i videst muligt omfang ville gøre brug af en sådan adgang. En af de mange ulemper ved markedsudvalgets nuværende funktionsform er jo den ensidighed, der præger sagernes forelæggelse i udvalget med en sagligt set uheldig knusende overvægt for de synspunkter og argumenter, som regeringen har. Dertil kommer, at kvaliteten af udvalgsarbejdet i folketinget som helhed forringes umanerligt og unødigt som følge af, at forretningsordenens regler om udvalgsarbejde er groet fast i dogmatisk vanetænkning fra det nittende århundrede. En gennemførelse af, at Europaparlamentsmedlemmer opnår den foreslåede møde- og taleret, vil betyde et første skridt i retning af frigørelse fra den ulykkelige ortodoksi, som spolerer samfundsnytten af store dele af folketingets udvalgsarbejde.

Det har i udvalget været overvejet at indsætte regler i forretningsordenen om *udvalgsforhandlingernes fortrolighed*, bl. a. foranlediget af det af økonomiministeren givne tilsagn om at bruge det politisk-økonomiske udvalg til at modtage regelmæssige oplysninger på det penge- og valutapolitiske område (jfr. Folketingstidende 1977–78,